

1 Korintiërs 15:29-34

In dit hoofdstuk, 1 Korintiërs 15, gaat Paulus heel uitgebreid in op de opstanding uit de dood. In Korinthe waren er gemeenteleden die de opstanding uit de dood ontkenden (vs. 12). Paulus benoemt daarom eerst de bewijzen voor de opstanding van Jezus. Hij beroept zich op ooggetuigen die Hem hebben gezien. Vervolgens gaat hij de betekenis uitleggen van Jezus' opstanding. Zoals in Adam alle mensen deel hebben gekregen aan de dood, zo hebben in de 2^e Adam, in Christus, alle gelovigen deel gekregen aan de opstanding uit de dood.

Om nu te illustreren hoe ingrijpend het wel of niet geloven in de opstanding voor de levenspraktijk is gaat Paulus vanaf het 29^e vs. in op enkele voorbeelden. In het 29^e vs. gaat hij in op een gebruik dat we niet meer kunnen achterhalen. Niemand weet precies wat er bedoeld is met 'het dopen voor de doden'. Het is onwaarschijnlijk dat dit vers doelt op levende gelovigen die zich plaatsvervangend voor het behoud van overledenen laten dopen, om zodoende hun behoud veilig te stellen. Want dat zou een praktijk zijn die in strijd is met de geest van het Evangelie. Het lijkt me niet aannemelijk dat Paulus zich dan op een dergelijk gebruik zal beroepen?

Een tweede opvatting is dat met 'de doden' geen gestorvenen bedoeld worden, maar 'het lichaam des doods' (Rom. 8:10). Eens zal dit sterfelijke lichaam sterven en verheerlijkt worden. Als er geen opstanding is, wat heeft dan het dopen van ons 'lichaam des doods' voor zin?

Een moeilijk vers, waarvan de betekenis niet met zekerheid te bepalen is. Maar één ding is wel duidelijk. Het dopen voor de doden (wat het ook mag betekenen) zou volkomen zinloos zijn volgens Paulus als er geen opstanding uit de dood zou zijn.

Iets dergelijks kan ook gezegd worden ten aanzien van de apostelen. Die verkeren van uur tot uur in gevaar. Ze zijn door de Here Jezus de wereld ingestuurd om het Evangelie te verkondigen. En dat is niet bepaald zonder risico. Ik zend u als schapen tussen de wolven, zei Jezus (Matt.10:16, Luc. 10:3). Dat is een bedreigd bestaan. Elk moment lopen ze het risico dat de wolven toeslaan en de schapen aanvliegen en verscheuren. Wat bezielt die apostelen? Waarom doen ze dat? Wat gaf hun de moed om zichzelf aan die gevaren bloot te stellen?

Daar is maar één antwoord op, de overtuiging van de opstanding, zegt Paulus. Als er geen opstanding zou zijn dan waag je dat toch niet. Dan haal je dat toch niet in je hoofd.

Paulus kon hier zelf over meepraten. Hij heeft omwille van het Evangelie vijf keer de veertig-min-één slagen ontvangen, hij is gezeseld en zelfs gestenigd, hij heeft schipbreuk geleden, honger en dorst gekend (2 Kor. 11:24 ev.), kortom hij heeft gevaar en ontberingen doorstaan. Hoe kon hij dat? Alleen omdat hij overtuigd is van de opstanding uit de dood!

Als die opstanding uit de dood er niet zou zijn, dan hebben al deze dingen geen enkele zin. Dan zou een dergelijk leven klinkklare onzin zijn. Dan kun je beter gaan eten, drinken en vrolijk zijn, want morgen sterven wij.

Als je dit zo leest is het wel goed om je af te vragen in hoeverre dit voor jezelf realiteit is. Want de bijbel maakt duidelijk dat niet alleen de apostelen maar alle christenen wel eens risico's moeten nemen ter wille van het Evangelie. Wie vóór alles het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid zoekt ontkomt er niet aan dat hij of zij risico's moet nemen. Soms liggen ze op het financiële vlak. Toen wij zelf ervoor kozen om onze baan op te zeggen om bij een zendingsorganisatie te gaan werken namen we risico. Je vertrouwt erop dat God voorziet in je levensonderhoud, maar menselijker wijs was het niet mogelijk. Maar omdat we die stap zetten, hebben we mogen ontdekken dat God zeventien jaar lang heeft voorzien in ons levensonderhoud. We wisten ook dat we met deze stap de relatie met sommige familieleden op het spel gingen zetten. Het leverde in ieder geval best veel onbegrip op, tot in de gemeente waar we lid waren aan toe. Dan voel je een klein beetje dat het volgen van Jezus een prijs kan kosten. Als je God meer liefhebt dan de mensen, ja zelfs dan je familie, dan hoef je echt niet te verwachten dat iedereen in je omgeving staat te applaudisseren.

Maar in vergelijking met onze vervolgte broeders en zusters zijn dit echt maar kleinigheden. Wie de verhalen van Open Doers leest weet ook welke prijs mensen in een islamitische omgeving moeten betalen als ze christen worden. Dan kunnen inderdaad de wolven grommend op je afstuiven. Ik las laatst van een Somalische moeder van zeven kinderen, die na een genezingswonder christen geworden is. Ze is door haar man en schoonfamilie aangevallen met messen terwijl ze een kerkdienst bezocht. Ze overleefde het ternauwernood. Verschrikkelijk natuurlijk. Maar wat voor zin zou het hebben dat deze vrouw christen geworden is als er geen opstanding uit de dood zou bestaan. Dan zou je dit risico toch niet willen nemen.

Geloven dat de opstanding een feit is geeft het leven een andere dimensie. Als je dat gelooft, kijk je heel anders tegen je leven aan dan wanneer je dat niet gelooft. Wie in de opstanding gelooft hoeft niet zo krampachtig te proberen alle geneugten uit dit leven te halen, want je weet dat er straks een nieuwe aarde komt waar je je hart zult ophalen aan alle schoonheid die God er in gelegd heeft. Dan ligt er zoveel moois in het verschiet.

Mag je dan niet proberen te genieten van het leven? Zijn christenen mensen die de hele dag lopen te somberen vanwege eigen zonde en de ellende in de wereld? Nee, natuurlijk niet. Je mag volop plezier beleven van de goede dingen van het leven.

Daar heeft God ze zelfs voor gegeven. *Eet je brood met vreugde en drink je wijn met een vrolijk hart, want als je dat doet heeft God dit reeds lang gewild.* (Prediker 9:7)

Je mag van de goede dingen genieten. Maar als je die goede dingen niet kunt prijsgeven ter wille van het Koninkrijk van God – niet omdat die dingen op zich verkeerd zijn of slecht, maar omdat het Koninkrijk voor alles gaat – heeft de opstanding geen betekenis voor je. Dan laat je in feite zien dat het leven op de nieuwe aarde nog geen werkelijke plaats heeft in jouw bestaan.

Wie gelooft in de opstanding en zich door de verwachting daarvan laat beheersen noemt Paulus nuchter op de goede manier. (vs. 34) Mensen die de opstanding loochenen pretenderen dat zij degenen zijn die nuchter zijn, maar dat is onjuist volgens Paulus. Niet wie de opstanding loochent, maar wie er mee rekent is nuchter. De God van de Bijbel is de God die doden opwekt en weer levend maakt. Wie dat niet verwacht en daar niet van uitgaat in alles wat hij doet, kent God niet! De opstanding loochenen en daar geen rekening mee houden, is hetzelfde als geen besef van God hebben. Zo diep grijpt dat in.

Hoort u dat er in dit gedeelte best een ernstige waarschuwing zit. Laten we leven vanuit de verwachting dat onze levende Heer terugkomt en de gestorven gelovigen zal opwekken. Het beste gaat zeker komen en daarom kunnen we nu als schapen van de Goede Herder leven terwijl er wolven om ons heen zijn.

AMEN